

Modlit se lze pouze v duchu lásky

Na generální audienci papež František pronесl další část cyklu katechezí věnovaných modlitbě. Řekl, že „opravdová modlitba nás neodvádí od reality“, ale právě naopak. „Kdo se modlí, předkládá Pánu radost a naději, smutek i úzkost lidí dnešní doby.“

16.12.2020

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Kdo se modlí, nikdy nehází svět za hlavu. Nezahrnuje-li modlitba radosti a bolesti, naděje a úzkosti lidstva, stává se jen „okrasnou“ činností: povrchním, teatrálním a intimistickým úkonem.

Všichni potřebujeme niternost, tedy ústraní určitého prostoru a času, kde se věnujeme vztahu s Bohem. Není to však únik z reality. V modlitbě nás Bůh vezme, požehná a pak láme a dává k utišení hladu všech. Každý křesťan je povolán stát se v rukou Božích chlebem, který je lámán a dáván. Modlitba je konkrétní, nemá být útekem.

Muži a ženy, oddaní modlitbě, vyhledávají samotu a mlčení nikoli proto, aby nebyli obtěžováni, nýbrž aby více naslouchali Božímu hlasu. Někdy odcházejí ze světa do ústraní a skrytu svého soukromí, jak doporučuje Ježíš (srov. *Mt 6,6*), ale ať jsou kdekoli, ponechávají otevřeny

dveře svého srdce vždycky dokořán;
otevřeny pro ty, kteří se modlí, aniž o
tom vědí; pro ty, kteří se vůbec
nemodlí, nosí v sobě potlačované
volání, skrytou prosbu; pro ty, kteří
zbloudili a sešli z cesty... Na dveře
toho, kdo se modlí, může kdokoli
zaklepat a nalézt v něm či v ní
soucitné srdce, jež se modlí, aniž by
kohokoli vylučovalo. Modlitba je
naším srdcem a naším hlasem, a
stává se srdcem a hlasem lidí, kteří se
modlit neumějí, nechtějí nebo
nemohou. Jsme jejich srdcem a
hlasem, který stoupá k Ježíši, stoupá
k Otci jako přímluva. V samotě se
ten, kdo se modlí, ať již dlouhodobě
či krátkodobě, odděluje od všeho a
ode všech, aby všechno a všechny
nalezl v Bohu. Kdo se modlí, prosí tak
za celý svět a bere na sebe bolesti i
hříchy. Modlí se za všechny a za
každého; je jakousi „anténou“ Boha v
tomto světě. V každém chudém, který
klepe na dveře, v každém člověku,
který postrádá smysl věcí, spatřuje

ten, kdo se modlí, Kristovu tvář.
Katechismus říká: „Přimlouvát se,
žádat o něco ve prospěch druhého
[...] je v souladu s Božím
milosrdenstvím“ - toto je nádherné.
Když se modlíme, jsme v souladu s
Božím milosrdenstvím.

Milosrdenstvím vůči nám hříšníkům,
ale také vůči všem, kteří nás žádali o
modlitbu anebo za něž se modlíme,
sladění s Božím srdcem.

To je pravá modlitba: soulad s Božím
milosrdenstvím – „V době církve se
křesťanská přímluva podílí na
přímluvě Krista: je výrazem
společenství svatých“ (*KKC*, 2635).

Co znamená podílet se na Kristově
přímluvě? Pokud se za někoho
přimlouvám či modlím, potom je
Kristus Přímluvcem před Otcem,
modlí se za nás a ukazuje Otci rány
na svých rukou, protože Ježíš je před
Otcem fyzicky, se svým tělem. Ježíš je
naším přímluvcem a modlit se

znamená počínat si tak trochu jako Ježíš: přimlouvat se v Ježíši za druhé u Otce. To je moc krásné.

Modlitbě leží na srdci člověk.

Jednoduše člověk. Kdo nemá rád bratra, nemodlí se seriózně. Někdo může říci, že není možné modlit se s nenávistí, nelze se modlit lhostejně.

Modlit se lze pouze v duchu lásky.

Kdo nemiluje, modlí se pokrytecky nebo si myslí, že se modlí, ale nemodlí se, protože postrádá právě onoho ducha, kterým je láska. Kdo v církvi poznává smutek či radost druhého, dostává se na hlubinu více než ten, kdo zkoumá „systémové maximum“. Každá modlitba totiž obsahuje zkušenost člověčenství, poněvadž lidé, jakkoli mohou chybovat, nikdy nesmějí být odmítáni či odepisováni.

Když se věřící, pohnut Duchem svatým, modlí za hříšníky, nečiní výjimky a nepronáší odsouzení,

nýbrž modlí se za všechny. A modlí se také za sebe. V té chvíli ví, že se nijak zvlášť neliší od těch, za které se modlí; cítí se hříšníkem mezi hříšníky a modlí se za všechny. Lekce podobenství o farizeovi a celníkovi je stále živá a aktuální (srov. *Lk* 18,9-14). My nejsme lepší ve srovnání s nikým, jsme bratři všichni, v pospolité křehkosti, strasti i hříšnosti. Proto se můžeme k Bohu obracet modlitbou: »Pane, nikdo z živých není před Tebou spravedlivý« (*Žl* 143,2) – praví žalm. „Pane, nikdo z živých není před Tebou spravedlivý, všichni jsme hříšníci, všichni jsme dlužníci, kteří mají blokové konto, nikdo před Tebou není bezchybný. Pane smiluj se nad námi!“

Modlitba v tomto duchu přináší plody, neboť předstupujeme před Boha s pokorou, abychom se modlili za všechny. Farizej se však modlil pyšně: »Bože, děkuji ti, že nejsem

jako ostatní, jako hříšníci. Jsem spravedlivý, konám, co se má...« (srov. *Lk 18,11-12*). Ten se nemodlil, prohlížel se v zrcadle, nikoli v realitě, ale v zrcadle zfalšovaném pýchou.

Svět pokračuje díky sřetězení modliteb těch, kdo se přimlouvají a jsou povětšinou neznámí... nikoli však Bohu! Je mnoho neznámých křesťanů, kteří v době pronásledování dokázali opakovat slova našeho Pána: »Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí« (*Lk 23,34*).

Dobrý pastýř zůstává věrný, i když zjistí, že jeho lid je hříšný. Dobrý pastýř je nadále otcem, i když se mu synové odcizují nebo ho opouštějí. Setrvává v pastýřské službě i vůči tomu, který jej nutí špinit si ruce; neuzavírá srdce tomu, který mu možná způsobil utrpení.

Církev má ve všech svých členech poslání praktikovat přimluvnou

modlitbu, přimlouvá se za druhé. Tuto povinnost má zejména ten, komu byla svěřena odpovědnost: rodiče, vychovatelé, vysvěcení služebníci, představení nějakého společenství... Jako Abraham a Mojžíš musejí někdy před Bohem „bránit“ ty, kteří jim byli svěřeni. Jde vlastně o to dívat se na ně Božím zrakem a srdcem, tedy s nepřemožitelným soucitem a vlídností Boha samého. Vlídně se modlit za druhé.

Bratři a sestry, všichni jsme listy téhož stromu: každé oddálení nás volá k velkému slitování, jež máme živit modlitbou za sebe navzájem. Modleme se jedni za druhé, prospěje to nám a všem.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
katecheze-papez-frantisek-primlunna-
modlitba/](https://opusdei.org/cs-cz/article/katecheze-papez-frantisek-primlunna-modlitba/) (06.03.2026)